

Libris

ERIN HUNTER

Respect pentru oameni și cărți

PISICILE RĂZBOINICE

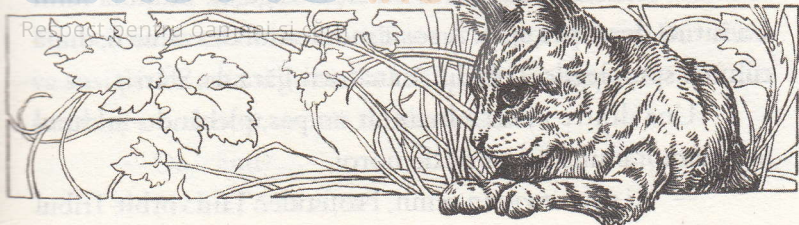
NOUA PROFETIE

Răsărit de Lună

Cartea a VIII-a

Traducere din limba engleză de
Ioana Văcărescu

Galaxia Copiilor

PROLOG

Una câte una, pisicile au intrat în peșteră. Aveau blana îmbibată cu noroi și ochii măriți de spaimă; în ei se reflecta lumina rece a lunii, ce se strecura printr-o crăpătură din tavan. S-au lăsat în jos, aproape lipindu-și burțile de podea, privind speriate dintr-o parte în alta, ca și cum s-ar fi așteptat ca pericolul să le pândească din penumbră.

Sclipirea razelor de lună se oglindea în bălțile formate pe podeaua peșterii. În lumina aceea stranie se contura o pădure de pietre ascuțite, unele ridicându-se de la pământ și altele coborând din tavanul peșterii. Câteva dintre ele se întâlneau la mijloc, formând copaci subțiri, din piatră albă strălucitoare. Printre pietrele lunguiete sufla un vânt puternic ce răvășea blana pisicilor. Aerul era umed, însă curat, iar de undeva din depărtare se auzea vuietul unei căderi de apă.

Din spatele uneia dintre pietrele ascuțite a ieșit o pisică. Era un motan cu trupul lung, cu picioare subțiri, musculuoase, iar blana îi era cu totul acoperită de noroi; acesta se uscaseră, formând un soi de țepi, așa încât motanul părea sculpat în piatră.

— Bine ați venit, a mieunat el răgușit. Lumina lunii s-a întins deasupra apei. A sosit momentul dezvăluirii, după cum ne spun legile Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit.

Una dintre pisici a înaintat un pas, plecându-și capul în fața motanului acoperit de noroi.

— Ai primit vreun semn, Profetule? Ți-a vorbit Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit?

— A apărut, în cele din urmă, vreo rază de speranță? s-a auzit vocea unei pisici din spatele său.

Profetul a încuviințat din cap.

— Am văzut cuvintele Tribului Vânătorii Fără de Sfârșit în razele lunii ce cad pe stânci, în umbrele aruncate de pietre, în sunetul stropilor de ploaie care pică din tavan — a rostit el și apoi s-a oprit o clipă, mutându-și privirea de la o pisică la alta. Da. Mi-au spus că există o speranță.

Un murmur slab, ca foșnetul frunzelor în vânt, a străbătut grupul de pisici. Parcă dintr-odată ochii le erau mai strălucitori. Au ciulit urechile. Cea care făcuse primul pas a mieunat, ezitând:

— Atunci... atunci înseamnă că știi ce trebuie să facem ca să scăpăm de pericolul ăsta îngrozitor?

— Da, Pisc, i-a răspuns Profetul. Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit mi-a făgăduit că va sosi o pisică, o pisică argintie care nu aparține tribului nostru, și ne va scăpa de Colț Ascuțit o dată pentru totdeauna.

Pentru o clipă s-a lăsat tăcerea, iar apoi s-a auzit o voce, de undeva din spatele grupului de pisici:

— Adică mai există și alte pisici, care nu fac parte din Tribul Apei Învolverate?

— Trebuie să mai existe, i-a răspuns altă pisică.

— Am auzit povești despre pisici străine, a mieunat Pisc, cu toate că noi n-am văzut niciodată vreuna. Dar când va sosi pisica asta argintie? a adăugat el cu disperare, iar din jurul lui s-a ridicat un cor de mieunători.

— Da, când?

— Și chiar o să vină?

Profetul le-a făcut semn din coadă, reducându-i la tăcere.

— Da, chiar o să vină. Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit nu ne-a mințit niciodată. I-am văzut eu însumi strălucirea blăunii argintii, în apa scăldată de razele lunii.

— Dar când? a insistat Pisc.

— Tribul Vânătorii Fără de Sfârșit nu mi-a arătat și asta, i-a răspuns Profetul. Nu știu când va sosi pisica argintie sau de unde va veni, însă, când se va întâmpla, ea va fi cea care ne va oferi răspuns la toate întrebările care ne preocupă.

A ridicat capul spre tavanul peșterii, iar ochii i-au sclipit ca doi mici aștri.

— Până atunci, tribul meu, nu putem decât să așteptăm.

CAPITOLUL 1

Blană de Furtună a deschis ochii, clipind de câteva ori la rând ca să înlătore somnul și încercând să-și amintească unde era. În loc să se afle în cuibul său din trestii, în tabăra Clanului Râului, stătea încolăcit pe niște ramuri uscate, care trosneau la orice mișcare. Deasupra lui se vedea tavanul din pământ al unei peșteri, străbătut de câteva rădăcini încâlcite. De undeva din depărtare auzea un vuiet ritmic, care suna ciudat de familiar. La început l-a pus pe gânduri, însă apoi și-a amintit cât de aproape erau de apa scaldată în soare, care vălurea la capătul pământului. A tresărit brusc, zguduind de o amintire: el și Gheară de Mărăcine se luptaseră cu apa, gata-gata să fie doborâți; a scuiat, simțind încă pe limbă apa sărată. Acasă, pe teritoriul Clanului Râului, era obișnuit cu apa – în definitiv, clanul său era singurul care putea înota fără probleme prin râul ce străbătea pădurea – însă nu și cu apa asta rece, involburată, care îl trăgea și îl împingea neconținut, prea puternică până și pentru o pisică din Clanul Râului.

Amintirile au continuat să-l năpădească. Spiritele din Clanul Stelelor trimiseseră pisici din fiecare clan într-o

călătorie lungă și periculoasă, pentru a afla ce avea să le spună Miez de Noapte. Își croiseră drum printr-un teritoriu necunoscut, printre cuiburi de Două-Picioare, fuseseră atacați de câini și de șobolani, pentru ca în cele din urmă să facă uluitoarea descoperire că Miez de Noapte era un viezure.

Blană de Furtună a fost străbătut de un fior rece când și-a amintit sumbrul mesaj al lui Miez de Noapte. Două-Picioare distrugeau pădurea, pentru a construi o nouă Cale a Tunetului. Toate clanurile trebuiau să plece și era datoria pisicilor alese de Clanul Stelelor să le avertizeze și să le conducă spre o nouă casă.

Blană de Furtună s-a așezat pe coadă și a privit în jur. Prin tunelul ce ducea în vârful stâncii pătrundea o lumină slabă, precum și un curent blând de aer proaspăt, ce mirosea a apă sărată. Miez de Noapte nu se zărea nicăieri. Aproape de Blană de Furtună dormea sora lui, cu coada așezată peste bot. Chiar lângă Coadă de Pană se afla Blană Roșcată, neînfricată războinică din Clanul Umbrelor. Blană de Furtună s-a simțit ușurat văzând că aceasta se odihnea liniștită, gândindu-se că mușcătura de șobolan n-o mai durea atât de tare. Planta găsită printre proviziile de ierburi ale lui Miez de Noapte îi domolise infecția și o ajutase să se odihnească. Pe partea cealaltă a peșterii, un pic mai departe, era Labă de Cioară, ucenicul din Clanul Vântului, a cărui blană de un cenușiu închis de-abia se vedea pe fundalul rădăcinilor. Aflat cel mai aproape de intrarea în peșteră, fratele lui Blană Roșcată, Gheară de Mărăcine, era întins lângă Labă de Veveriță, care dormea ghemuită. Blană de Furtună a simțit o împunsătură de gelozie când a văzut cum cele două pisici din Clanul Tunetului dormeau împreună, dar a încercat să alunge gândul acela.

Nu avea niciun drept să o admire atât de mult pe Labă de Veveriță, să-i admire curajul și optimismul nestrămutat; făceau parte din clanuri diferite. Gheară de Mărăcine ar fi fost un partener mult mai potrivit pentru tânăra pisică.

Blană de Furtună știa că ar fi trebuit să-și trezească tovarășii, pentru a porni înapoi spre pădure. Dar, în mod ciudat, ceva îl reținea. *Lasă-i să mai doarmă un pic*, și-a spus el. *O să avem nevoie de multă energie pentru ceea ce ne așteaptă.*

Scuturându-și frunzele din blană, a pornit pe podeaua acoperită de nisip a peșterii, trecând apoi prin tunel. O adiere rece i-a răvășit blana când a pășit pe iarba de afară. Se uscase, în sfârșit, după ce cu o seară înainte aproape că se înecase, iar somnul îl întremase. A privit lung în jur; în fața lui se afla marginea stâncii, iar dincolo de aceasta era o întindere nesfârșită de apă strălucitoare, care reflecta lumina palidă a răsăritului.

Blană de Furtună a deschis larg botul pentru a simți cât mai bine aerul proaspăt și mirosul de pradă. Însă toate simțurile i-au fost copleșite de o duhoare puternică de viezure. A zărit-o pe Miez de Noapte, care ședea în punctul cel mai înalt al stâncii, cu ochii ei mici și luminoși ațintiți asupra stelelor ce apuneau. Pe cer, în spatele ei, în partea îndepărtată a landei, o fâșie de lumină lăptoasă apăruse acolo unde avea să răsară soarele. Blană de Furtună a înaintat spre ea, plecându-și capul respectuos înainte de a i se alătura.

— Bună dimineața, războinic cenușiu, a răsunat vocea viezurelui. Suficient ai dormit?

— Da. Mulțumesc, Miez de Noapte.

Lui Blană de Furtună încă i se părea ciudat să i se adreseze cu atâta prietenie, deoarece viezurii fuseseră dintotdeauna

inamici de moarte ai tuturor pisicilor din clanurile ce trăiau
în pădure.

Însă Miez de Noapte nu era un viezure obișnuit. Părea mai apropiată de Clanul Stelelor decât orice războinic, poate doar cu excepția pisicilor-vraci; călătorise foarte mult și, cumva, dobândise înțelepciunea și puterea de a citi viitorul.

A privit-o pe furiș și a observat că ochii ei erau încă ațintiți asupra celor câteva stele ce mai zăboveau pe cer.

— Chiar poți să descifrezi semnele trimise de Clanul Stelelor? a întrebat-o el curios, aproape sperând că profețiile ei sumbre de cu o seară înainte aveau să dispară în lumina dimineții.

— Multe sunt de citit peste tot. În stele, în apa învolburată, în trăsnetul ce lovește valurile. Întreagă lume vorbește, dacă ai urechile deschise să auzi.

— Atunci înseamnă că eu sunt surd, a mieunat Blană de Furtună. Pentru mine, viitorul apare scaldat în întuneric.

— Nu e așa, războinice! Uite!

I-a făcut semn cu botul spre apa scaldată în soare, deasupra căreia un războinic din Clanul Stelelor încă mai strălucea puternic, chiar peste linia orizontului.

— Clanul Stelelor ne-a văzut întâlnirea. Mulțumiți sunt și ne vor ajuta în zilele grele ce vin.

Blană de Furtună a ridicat privirea spre punctul acela strălucitor de lumină și a oftat ușor. El nu era pisică-vraci, ca să fie obișnuit să împărtășească ritualul cu strămoșii războinici. Sarcina lui era să-și pună puterea și priceperea în slujba clanului său — și acum, se părea, în slujba tuturor pisicilor din pădure. Miez de Noapte le spusese clar că toate clanurile

aveau să fie distruse dacă ei nu lăsau la o parte dușmănia, pentru a putea lucra împreună.

— Miez de Noapte, când mergem acasă...

Nu și-a terminat întrebarea.

L-a întrerupt un strigăt, iar când s-a întors a văzut-o pe Labă de Veveriță ieșind furtunos din tunelul ce ducea la bârlogul viezurelui. S-a oprit la intrare, cu blana înfioată, de un portocaliu închis, și cu urechile ciulite.

— Mor de foame! a spus ea. Unde se găsește prada pe aici?

— Ia dă-te la o parte și lasă-ne și pe noi să ieșim, a răsunat din spatele ei vocea iritată a lui Labă de Cioară. Poate că atunci o să-ți putem spune și unde e prada.

Labă de Veveriță a făcut câțiva pași sprintari, iar în urma ei a ieșit ucenicul din Clanul Vântului, urmat îndeaproape de Coadă de Pană. Aceasta s-a întins satisfăcută în lumina soarelui. Blană de Furtună s-a ridicat și a alergat prin iarba aspră a landei, grăbindu-se să-și lipească botul de cel al surorii lui. El nu se numărase printre pisicile alese la început de Clanul Stelelor, dar insistase să meargă în această călătorie, pentru a o putea proteja pe Coadă de Pană. Întrucât mama lor murise și tatăl lor făcea parte din alt clan, cele două pisici erau mai apropiate decât ar fi fost în mod normal doi frați.

Miez de Noapte a pornit greoaie după el și a salutat pisicile înclinând capul.

— Blană Roșcată se simte mult mai bine în dimineața asta, a dat raportul Coadă de Pană. Zice că aproape nici n-o mai doare umărul. Apoi a adăugat către Miez de Noapte: Rădăcina aia de brusture pe care i-ai dat-o a ajutat mult.

— Rădăcină bună, a bombănit viezurele. Acum războinică rănită călătorește bine.

În timp ce ea vorbea, însăși Blană Roșcată și-a făcut apariția din tunel; Blană de Furtună a constatat cu ușurare că părea mai în putere, că somnul o întremase și că nu mai șchiopăta aproape deloc.

În urma lui Blană Roșcată, fratele ei, Gheară de Mărăcine, a ieșit din tunel, clipind des în lumina tot mai puternică.

— Soarele aproape că-i pe cer, a mieunat el. Ar trebui să pornim.

— Dar trebuie să mâncăm mai întâi, s-a văitat Labă de Veveriță. Burta mea scoate niște sunete mai puternice decât zgomotul unui monstru pe Calea Tunetului! Aș mânca și o vulpe. Cu tot cu blană!

Blană de Furtună îi dădea dreptate. Și lui îi era foame și știa foarte bine că fără să mănânce nu ar fi putut face față călătoriei lungi și epuizante ce-i aștepta la întoarcerea în pădure. Însă înțelegea și graba lui Gheară de Mărăcine; cum s-ar fi simțit dacă prelungeau prea mult drumul spre casă, ca apoi să descopere că pisicile din pădure muriseră fiindcă ei nu ajunseseră la timp?

Preț de o clipă, pe chipul lui Gheară de Mărăcine s-a citit exasperarea. I-a răspuns cu o voce fermă:

— O să prindem ceva pradă pe drum. Și după ce ajungem în pădurea în care am făcut popas data trecută, putem să vânam cum trebuie.

— Bine că faci tu pe șeful, a mormăit Labă de Veveriță.

— Are dreptate Gheară de Mărăcine, a mieunat Blană Roșcată. Cine știe ce se întâmplă acasă în lipsa noastră? N-avem timp de pierdut.

Celelalte pisici au murmurat aprobator. Nici măcar Labă de Cioară, care de obicei pune la îndoială deciziile lui Gheară de Mărăcine chiar mai mult decât Labă de Veveriță, n-a avut nimic de comentat. Surprins, Blană de Furtună și-a dat seama că lungă lor călătorie și pericolul ce le amenința clanurile îi schimbaseră: dintr-un grup de rivali puși pe cearță, se transformaseră într-o forță strâns unită, cu un singur scop – acela de a-și salva clanurile și de a apăra codul războinicilor, care îi protejase atâta vreme. Pe Blană de Furtună l-a cuprins un sentiment plăcut: simțea că acolo era locul lui. Loialitatea sa față de Clanul Râului fusese mereu pusă la îndoială – știuse întotdeauna că moștenirea din două clanuri diferite îi făcuse pe ceilalți războinici din clan să-i privească cu suspiciune pe el și pe Coadă de Pană –, însă aici simțea că găsisse un grup de prieteni care nu îl judecau în funcție de clanurile din care făcuseră parte părinții lui.

Gheară de Mărăcine a pornit spre Miez de Noapte, oprindu-se în fața ei.

— Toate clanurile îți mulțumesc pentru ajutor, a mieunat el.

Miez de Noapte a bombănit:

— Nu acum este timp pentru rămas-bun. Vin cu voi până la pădure, să fiu sigură că găsiți drum bun.

Fără să aștepte ca pisicile să fie de acord sau să-i mulțumească, a pornit de-a curmezișul landei. În fața ei, cerul era acum prea luminos pentru a mai putea fi privit – soarele începuse să-și facă apariția deasupra liniei orizontului. Blană de Furtună a clipit, recunoscător pentru lumina gălbuie. Soarele ce apunea îi călăuzise la drumul de venire; acum, soarele ce răsărea avea să-i călăuzească spre casă.

Cele patru pisici alese — alături de Blană de Furtună și de Labă de Veveriță, care îl însoțise pe Gheară de Mărăcine după ce se certase cu tatăl ei, Stea de Foc — porniseră prin pădure, urmând orbește o profetie a Clanului Stelelor pe care o înțeleseseră doar pe jumătate. Acum, că știau semnificația acelei profetii, le era mai ușor să hotărască ce aveau de făcut în continuare, dar, în același timp, era înfricoșător să știe ce pericol groaznic le amenința clanurile.

— Ei bine, ce mai așteptăm? a întrebat Labă de Veveriță, luând-o la fugă ca s-o ajungă din urmă pe Miez de Noapte.

Tovarășul ei de clan, Gheară de Mărăcine, a urmat-o mai încet, cu o expresie gânditoare, ca și cum și-ar fi imaginat toate greutățile de care aveau să se lovească pe drumul de întoarcere. Lângă el, Blană Roșcată părea întremată de somnul bun din noaptea aceea și, cu toate că încă șchiopăta, în ochi i se citea hotărârea de nestrămutat de a ajunge acasă cu bine. Coadă de Pană mergea ținându-și coada pe sus și bucurându-se de dimineța aceea însorită. Alături de ea mergea Labă de Cioară, cu urechile ciulite și mușchii încordați, ca și cum s-ar fi așteptat deja să apară primejdiile.

Blană de Furtună, care încheia șirul de pisici, a rostit în șoaptă o rugăciune scurtă către Clanul Stelelor: *Călăuziți-ne labele și ajutați-ne să ajungem cu bine acasă!*

În timp ce soarele urca și mai sus, cerul a căpătat o culoare senină, de un azuriu adânc, cu câțiva nori pufoși presărați ici-colo. Vremea era caldă, blândă pentru o toamnă târzie. Pe deasupra firelor de iarbă se simțea o adiere ușoară, iar lui Blană de Furtună a început să-i plouă în gură când a simțit mirosul de iepure. A zărit cu coada ochiului o

codiță albă, în timp ce iepurele dispărea dincolo de coama
 Res unui povârniș domol.

Labă de Cioară a țâșnit imediat după el.

— Stai! Ce faci? a strigat Gheară de Mărăcine după el, însă ucenicul din Clanul Vântului dispăruse. Oare motanul ăsta ascultă vreodată de alții? a întrebat războinicul tărcat, dând furios din coadă.

— Nu durează mult, l-a liniștit Coadă de Pană. Doar nu credeai c-o să ignore un iepure, mai ales când apare chiar sub boturile noastre.

Gheară de Mărăcine a răspuns plesnind încă o dată aerul cu coada.

— Îl aduc eu înapoi, a mieunat Blană de Furtună, încordându-și mușchii pentru a o lua la fugă.

Însă înainte ca acesta să apuce să facă vreo mișcare, ucenicul cu blana cenușiu-închis și-a făcut apariția din capătul povârnișului. Târa un iepure aproape la fel de mare ca el.

— Na! a mieunat el urâcios în timp ce-l arunca la pământ. Nu a durat mult, nu? Presupun că avem voie să ne oprim și să-l mâncăm.

— Sigur că da, i-a răspuns Gheară de Mărăcine. Iartă-mă, Labă de Cioară. Am uitat cât de rapide sunt pisicile din clanul Vântului. Aici... În landa asta probabil că te simți ca acasă.

Labă de Cioară i-a mulțumit pentru gestul de a-i cere iertare printr-o aplecare scurtă a capului, adresată tuturor celor șase pisici ce se adunaseră în jurul prăzii. Blană de Furtună a tresărit îngrijorat când a văzut sclipirea de admirație din privirea lui Coadă de Pană. Nu era posibil ca sora lui să fie interesată de Labă de Cioară, nu? Tot ce făcea

acesta era să se ia la hartă și să se bage în față de parcă ar fi fost deja războinic. Un motan din alt clan... și mai era și ucenic! Nu avea niciun drept să se țină după ea. Și Coadă de Pană ce vedea la el?! Nu știa deja ce fel de probleme putea provoca genul ăsta de apropiere – nu învățase nimic din exemplul propriilor părinți?

Apoi, privirea lui Blană de Furtună a alunecat spre Labă de Veveriță. Ce drept avea el s-o critice pe Coadă de Pană, când lui îi plăcea atât de mult Labă de Veveriță? Însă, pe de altă parte, și-a spus el, cui nu i-ar fi plăcut curajoasa și inteligenta ucenică din Clanul Tunetului? Iar el știa foarte bine că nu era cazul să se apropie de o pisică din alt clan, pentru că nu puteau avea un viitor împreună.

Blană de Furtună a oftat și s-a pus pe hăpăit bucata sa de iepure. Spera să se înșele; în definitiv, orice pisică ar fi admirat viteza cu care prinsese Labă de Cioară prada, mai ales când erau cu toții atât de înfometati. Cu siguranță asta era tot ce simțea Coadă de Pană.

În timp ce pisicile mâncau, Miez de Noapte a așteptat un pic mai departe. Blană de Furtună a văzut-o trăgând de iarbă cu ghearele ei puternice, boante, pufăind peste gândacii și viermii pe care îi puneă în mișcare în felul acesta, scoțându-i la suprafață. Avea ochii mijiiți și o expresie chinată, ca și cum i-ar fi fost greu să caute mâncare în lumina puternică a soarelui și, imediat ce pisicile au terminat de mâncat, viezurele a pornit din nou spre răsărit.

Chiar și sub călăuzirea pricepută a lui Miez de Noapte, care îi conducea pe drumul cel mai scurt, soarele era sus pe cer când au ajuns în vârful unui deal dincolo de care se vedea